

Уранці під колючкою

Микола Руденко

А може, це не так уже й важливо,
Щоб завжди був відкритий небосхил
І вільні перевали, вільні зливи,
І в небі шелестіння вільних крил;

Щоб модний галстук і костюм по зросту,
І шлягер на малинових вустах;
Щоб слово "воля" означало просто
Можливість мандрувати по світах...

Нехай колючий дріт — чи в цьому справа?
Аби лиш клаптик теплої землі,
Де хоч одна, зате така яскрава
Кульбабина голівка на стеблі.

І жук повзе, і ґедзь припав до шкіри,
І босі ноги відчувають твердь,
Що є твоя, бо виростає з віри:
Її у тебе відбере лиш смерть.

Маленький клаптик — виміряні метри,
Неначе для могили. Та з-під ніг
Тебе покличе голосом Деметри
Той дух, що ти лиш тут відчути зміг.

З тим духом вас повік не розпаруєш —
Запали в груди висі голубі.
Тепер не ти вже по світах мандруєш —
Вони, світи, мандрують у тобі.

Ось Парфенон майнув, ось Ніагара.
Гримить Чікаго, проплива Париж...
Відтак це все поглине синя хмара —
І ти вже словом знайденим гориш.

Ти впізнаєш його безпомилково —
Це саме те, якого ти хотів...

Тепер ти тільки Слово, Вільне Слово
Для нього ані вишок, ні дротів.

Не заздрю метрові, що в кабінеті
Над перекресленим рядком дрижить:
Хто вільний, той живе не на планеті —
Планета в ньому починає жити.